

ním. Neboť toto přísnější ustanovení zákona vztahuje se jen na osoby, které včas vydání cís. nař. studia ještě skončena neměly a které se tudíž mohly dle toho již zachovati a zkoušku dospělosti složit. Z tohoto ustanovení nelze dovoditi, že by § 5 požadoval zkoušku dospělosti ode všech žadatelů a to od mladších s vyznamenáním, od starších pak beze zřetele na stupeň prospěchu a že by chtěl tyto starší absolventy nutiti, aby se po letech dodatečně podrobovali zkoušce dospělosti, třeba že dle řádu studijního tehdy plativšího nebyla v pojmu absolvování studií zahrnuta.

Ostatně i studijní řád pro vyšší průmyslové školy z 23. dubna 1908 č. 18.954 předpisuje, aby žákům IV. ročníku vyšší průmyslové školy, kteří zkoušku dospělosti nesložili, nebo při ní neobstáli, avšak ze všech předmětů mají nejméně známku dostatečnou, na vysvědčení za druhý semestr bylo napsáno, že příslušné oddělení absolvovali s prospěchem, z čeho je zřejmo, že i tento studijní řád sám zkoušku dospělosti nepovažuje za nezbytnou náležitost absolvování studií.

Z těchto úvah došel soud k názoru, že § 5 cís. nař. č. 130/1917 ve své první větě nepožaduje kromě absolvování tam uvedených škol také ještě zkoušku dospělosti a že § 4 vlád. nař. č. 411/1921, pokud tento požadavek stanovil, není šem 5 cís. nařízení kryt, nýbrž vybočuje z jeho mezí. Nelze jej proto v tomto bodě uznati za platnou normu právní, a nař. rozhodnutí, jež se o tento předpis opírá, nelze uznati zákonným.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti po rozumu § 7 zák. o ss.

Č. 3692.

Název inženýr. — Školství: Mistrovské školy stavitelské při státních průmyslových školách nepatří ke školám uvedeným v § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z.

(Nález ze dne 3. června 1924 č. 10.117.)

Věc: Artur R. v M. a Jan H. v Ž. (adv. Dr. Böhm z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o stavovské označení »inženýr«.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Nař. rozhodnutími nebylo vyhověno žádostem st-lů, aby jim bylo podle § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. dovoleno užívatí stavovského názvu »inženýr«, z důvodu, že jejich předběžné, odborné školní vzdělání nedosahuje úrovně, jaké žádá jmenované nařízení.

O stížnostech do těchto rozhodnutí podaných uvažoval nss takto:

Oba žadatelé vykážali, že absolvovali stavitelskou školu mistrovskou při české státní průmyslové škole v Brně, první v roce 1903, druhý v roce 1900. Žal. úřad, zamítaje žádosti st-lů o přiznání stavovského názvu »inženýr«, vycházel z náhledu, že mistrovská škola stavitelská při státní průmyslové škole v Brně nepatří mezi učiliště, která uvedena jsou v § 5 cís. nař. č. 130 ex 1917, a jejichž absolventům tento předpis poskytuje nárok na přiznání stavovského označení »inženýr«. V tom spatřují stížnosti nezákonnost, ale neprávem.

Spor je o to, zdali termín »stavební odborné školy« (Baufachschulen) použitý v § 5 cís. nař. č. 130/1917 znamená ústav náležející do kategorie vyšších škol průmyslových, či — jak míní stížnosti — zda sluší jej vztahovati na jakékoliv odborné školy stavebního směru, tudíž i na takové, které nemají úrovně vyšších škol průmyslových.

Použil-li § 5 cís. nař. výrazu »Baufachschulen«, použil ho dojista v onom smyslu, jež tento výraz měl v době, kdy toto cís. nař. bylo vydáno. Že výraz »Baufachschulen« byl té doby již technický pojem, jest zřejmo z min. nař. ze 14. března 1912 č. 58 ř. z., jímž se označují učiliště, s jichž absolvováním jsou spojeny úlevy při podávání průkazu zvláštní způsobilosti k nastoupení koncesovaných stavebních živností. V § 2 tohoto min. nař. se mluví o odborných stavebních školách (Baufachschulen) při státních průmyslových školách. Srovná-li se toto ustanovení s min. nař. z 24. října 1907 č. 246 ř. z., jest patrné, že tyto »Baufachschulen« v nař. č. 58/1912 znamenají totéž, co před tím »vyšší průmyslové školy stavitelského odboru (směru) při státních průmyslových školách«.

Že nařízení pozdější č. 58/1912 použilo jiného názvu nežli nař. z r. 1907, vysvětluje se tím, že zatím nařízením min. veř. prací ze 17. prosince 1909 č. 166 při reorganizaci vyšších škol průmyslových stavebního směru dostalo se těmto školám technického názvu »stavební škola odborná« — »Baufachschule«.

Z toho jest patrné, že cís. nař. č. 130/1917, mluvíc o odborné škole stavební, má na mysli jen ony odborné stavební školy, jimž se toho úředního pojmenování dostalo nařízením min. veř. prací ze 17. prosince 1909 č. 166, což potvrzuje i další úvaha, že při výkladu jiném, zejména při výkladu stížností hájeném (jakoby odborné školy stavební, jsouce v textu zákona od vyšších škol průmyslových odděleny slůvkem »pak«, byly školami od těchto úplně odlišnými), nebyly by v § 5 vůbec uvedeny a chyběly by zcela vyšší průmyslové školy směru stavebního, ačkoliv vyšší průmyslové školy jiných oborů (směrů), jako mechanicko-technického, elektrotechnického, chemicko-technického a textilně-technického tam uvedeny jsou. Taková mezera v zákoně by nebyla vysvětlitelná.

Jest tedy absolventy »odborné školy stavební« rozuměti toliko absolventy vyšších průmyslových škol stavebního směru, které jsou zřízeny při vyšších průmyslových školách v širším smyslu slova, a jež nesou úřední název odborných škol stavebních, a nikoliv také absolventy mistrovských kursů na vyšších průmyslových školách konaných, jakými jsou st-lé.

Uvádí-li tedy vlád. nař. z 10. listopadu 1921 č. 411 Sb. v § 3 jen školy náležející do kategorie vyšších škol průmyslových, jest se zákonem t. j. s cís. nař. č. 130/1917 v plné shodě, a nař. rozhodnutí, jež k absolventům odborných škol stavebních nepočítá absolventy mistrovské školy při české státní průmyslové škole v Brně, kterážto škola mistrovská nesporně nemá úrovně vyšší průmyslové školy, není nezákonné.

Bylo proto stížnosti zamítnouti jako bezdůvodné. Ježto dle hořejších vývodů absolventi mistrovských škol nenáleží pod ustanovení § 5 cís. nař., nebylo již zapotřebí obírat se námitkou ve stížnosti nadhozenou,

zda možno od absolventů mistrovských škol požadovati složení zkoušky dospělosti.

Č. 3693.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Za zřízení ve smyslu zákona o závodních výborech není zaměstnance pokládati již proto, že jeho přihláška k pensijnímu pojištění byla pensijním ústavem přijata, a že platí pensijní příspěvky pojistné. — II. Úřednický výbor může za členy volebního výboru pro volbu zvodního výboru zřízeneckého povolati i takové zřízení, kteří úředníky nejsou.

(Nález ze dne 3. června 1924 č. 10.134.)

Prejudikatura: Boh. 3185 adm.

V ě c: Firma B. K. v K. P. (adv. Dr. Otto Liebling z Brna) proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech pro okres Brno-město v Brně o volbu do závodního výboru zřízenců.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud jím přiznáno právo volební do závodního výboru zřízenců 88 zaměstnancům, o jichž pensijní povinnosti nebylo dosud pravoplatně rozhodnuto, ale kteří u pensijního ústavu přihlášení jsou a příspěvky platí, zrušuje se pro nezákonnost; v ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lka podala rozhodčí komisi dle zák. o záv. výborech pro Brno-město stížnost proti volbě zřízeneckého záv. výboru. — — —

Rozhodčí komise nálezem z 30. srpna 1923 stížnost zamítla, přičemž mimo jiné uvedla, že »st-lka neprávem klade pojem zřízeneckého záv. výboru na roveň pojmu úředníka. Pojem zřízeneckého záv. výboru jest pojmem širším, neboť zřízenci jsou nejen úředníci ve vlastním slova smyslu, nýbrž i mistři, podmistři, stárce, dozorcí důlní, poklasní, šafáři, adt., u nichž se předpokládá vyšší stupeň vzdělání a odborná kvalifikace.

Komise nemůže rozhodovati, zda někdo jest právem pojištěn u pensijního ústavu či nikoliv, neboť rozhodnutí o této otázce přísluší úřadům správním. To však neznamená ještě, že komise musí s rozhodnutím o podané stížnosti proti volbám sečkat do té doby, až bude správními úřady o pensijní povinnosti zaměstnanců pravoplatně rozhodnuto. Výklad opačný vedl by k důsledku, že by komise musila odročiti své rozhodnutí na dobu delší, než trvá působnost závodního výboru, komisi však jest předepsáno vydati své rozhodnutí do 14 dnů.

Ze zaměstnanců, o jichž skupinovou příslušnost se vede spor, jest 88 pojištěno u pensijního ústavu, zbývající čtyři nejsou jen proto pojištěni, poněvadž jsou z důvodů zákonných od pensijního pojištění osvobozeni. V důsledku toho musí dělníci oni býti pokládáni za pojištěnce pensijního ústavu a za účastné všech práv a povinností z pensijního pojištění plynoucích. Pensijní ústav jest při přihlášce zaměstnance k pensijnímu pojištění povinen zkoumati, zda jsou dány zákonné podmínky pro to, aby určitá osoba prohlášena byla za povinnou pensijním pojištěním. Proto, přijal-li pensijní ústav přihlášku určité osoby,